ΑΡΙΘ. 23 — 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1922

ΕΩΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΓΑΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΕΚΔΟΤΗΣ

EON

REVUE BI-MENSUELLE METAPHYSIQUE ET PHILOSOPHIQUE

12, RUE NAVARIN, ATHÈNES

Editeur-Directeur: A. HADJIAPOSTOLOU

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ:

1ον) LE CENTRE DE L' EQUILIBRE MONDIAL, ὑπὸ ***Ἀντωνίου Φ. Χαλᾶ***. Τιμᾶται Δρχ. 20.

2ον) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ Ἢ ΠΕΡΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ὑπὸ ***Ἀντωνίου Φ. Χαλᾶ***. Τιμᾶται Δρχ. 6.

Ἀμφότερα εὑρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας. Ἀποστέλλονται εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Προετοιμάζονται ὑπὸ τοῦ ἰδίου:

3ον) ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΕΝ ΤΗ ΝΕΩΤΕΡΑ ΦΥΣΙΚΗ (Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

4ον) ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΓΝΩΣΤΑΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.

ΑΡΙΘ. 23 | Ι ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1922

ΕΩΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΕΚΔΟΤΗΣ

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα δὲν ἐπιστρέφονται	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ Ἐσωτερικοῦ Δρ. 12.— Αἰγύπτου Γ, Δ. 50.— Ἀμερικῆς Δολ. 2.50	Αἱ ἐπιστολαὶ ἐν γένει πρὸς τὴν διεύθυνσιν

ΔΗΛΩΣΙΣ

Μετ' ἀπορίας παρατηροῦμεν ὅτι μέχρι σήμερον δὲν ἐλάβομεν ἀνάλογον ἀριθμὸν δελτίων παρ' ἐκείνων οἵτινες ἀγοράζουσι τὸ περιοδικὸν ἀπὸ τὰ περίπτερα καὶ τὰ Πρακτορεῖα. Ὑπενθυμίζομεν ὅτι, προκειμένου νὰ ὑπολογισθῶσιν ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ περιοδικοῦ καὶ νὰ καθορισθῇ ἀκριβῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν, τὰ δελτία ἢ καὶ ἡ ἁπλῆ δήλωσις τῶν ἀναγνωστῶν μας ὡς συνδρομητῶν, μᾶς εἶνε ἀπαραίτητος.

Θὰ ἀναμείνωμεν μέχρι τῆς 10ης Ἀπριλίου, ὡς ἄλλως τε ἐγράψαμεν εἰς τὸ τεῦχος ἀριθ. 21, καθόσον ἀπὸ 1ης Μαΐου μόνον εἰς τὰ γραφεῖα μας θὰ εὑρίσκεται ὁ Ἕων.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΑΙ ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΨΥΧΙΚΗΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ CHARLES RICHET

(Κατὰ ἐλευθέραν μετάφρασιν)

Νομίζω ὅτι ἐξυπηρετῶ τὸν σκοπὸν τοῦ «Ἔωνος» μεταφράζων δι' αὐτὸν ἓν ἀξιόλογον ἄρθρον, ὅπερ ὁ καθηγητὴς τῆς Φυσιολογίας ἐν τῇ Ἰατρικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων κ. Charles Richet ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν «Progrès Civique» κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον, καὶ ὅπερ ἀνεδημοσίευσεν ἡ «Revue Spirite» τῶν Παρισίων τοῦ παρελθόντος μηνὸς Ὀκτωβρίου 1921.

ΧΡΟΝΟΣ

I

Τὰ μεταψυχικά, ἢ πνευματιστικά, φαινόμενα διεγείρουσι τὰς μωροτέρας συζητήσεις. Εἶναι πράγματι λίαν θλιβερὸν πρᾶγμα νὰ βλέπῃ τις ἀφ' ἑνὸς ἓν κοινὸν ἀμαθὲς νὰ ἐπιβεβαιοῖ καὶ ἀποδέχεται τὰ πλέον καταπληκτικὰ φαινόμενα, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπιστήμονας καὶ ἀνθρώπους σοβαροὺς ν' ἀπαρνῶνται συστηματικῶς πᾶσαν παρατήρησιν καὶ συζήτησιν ἐπ' αὐτῶν.

Ἐν τούτοις ἡ ἐπιστήμη ἥτις ἐξετάζει τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα καὶ ἣν ὠνόμασα «Μεταψυχικὴν» ὑφίσταται, καὶ ἔχει ἴσον δικαίωμα νὰ κατατάσσηται μεταξὺ τῶν κλασσικῶν ἐπιστημῶν.

Ἡ ἐπιστήμη αὕτη συνέστη ὑπὸ δύο διασήμων σοφῶν, τοῦ William Crookes, ἄγγλου φυσικοῦ καὶ χημικοῦ, καὶ τοῦ διαπρεποῦς ψυχολόγου Frédéric Myers, ἄγγλου ἐπίσης, εἰς ὃν ὀφείλονται σπουδαῖαι ψυχολογικαὶ μελέται:

Ὁ κ. Crookes ἀπέδειξε πειραματικῶς ὅτι ὑπάρχουσι φαινόμενα μηχανικὰ καὶ φωτεινὰ ἅτινα ἡ Φυσικὴ δὲν δύναται νὰ ἐξηγήσῃ. Ταῦτα συνιστῶσι τὴν ἀντικειμενικὴν μεταψυχικήν. Ὁ κ. Myers μετὰ τῶν ἐξόχων φίλων του τῆς Ἑταιρείας τῶν ψυχικῶν ἐρευνῶν τοῦ Λονδίνου, ἀπέδειξε διὰ πλείστων παρατηρήσεων, ὅτι ὑπάρχουσι προαισθήσεις, τηλεπάθειαι καὶ τηλαισθησίαι ἃς ἡ φυσιολογικὴ ψυχολογία δεν δύναται νὰ ἐξηγήσῃ.

Ἂν καὶ τὸ θέμα τῆς Μεταψυχικῆς εἶναι εὐρύτατον πρὸς συζήτησιν, καὶ δὲν μελετᾶται εἰς ὀλίγας σελίδας ἐν τούτοις θὰ προσπαθήσω νὰ δώσω μίαν σύντομον ἐπιθεώρησιν ταύτης,

II

Ἡ Μεταψυχική, ὡς ὅλαι αἱ θετικαὶ ἐπιστῆμαι, βασίζεται συγχρόνως ἐπὶ τῆς παρατηρήσεως καὶ τοῦ πειραματισμοῦ.

Ἐν πρώτοις ὑπάρχουσι πολυάριθμα πειράματα ἐπιβεβαιωτικά, ἀποδεικνύοντα ὅτι ἄτομά τινα ἅτινα ὠνόμασαν μεσάζοντα (mé-

diums) ἔχουσι τὴν καταπληκτικὴν δύναμιν νὰ λέγωσι τὰ ὀνόματα, τὰ γεγονότα, τοὺς ἀριθμούς, ν' ἀναπαράγωσι σχέδια, νὰ ὁμιλῶσιν ἢ νὰ γράφωσι ξένας γλώσσας, καὶ νὰ διηγοῦνται γεγονότα καθ' ὅλα ὅμοια ὡς συνέβησαν, ἐνῷ αἱ αἰσθήσεις αὐτῶν, αἵτινες εἶναι τὰ μέσα τῆς ἐκμαθήσεως οὐδὲν ἐκ τούτων τοῖς διεβίβασαν.

Τὰ παραδείγματα εἶναι πλεῖστα. Ἐξ αὐτῶν θ' ἀρκεσθῶ νὰ μνημονεύσω τῆς ἐκ Βοστώνης τῆς Ἀμερικῆς μεσαζούσης Κας Piper.

Ὅταν πειραματιστής τις ἐπισκέπτεται τὴν μεσάζουσαν ταύτην, κρύπτων τὸ ὄνομά του καὶ τὴν προσωπικότητά του, αὕτη ἀμέσως ἐνδεικνύει, μὲ μικράς τινας πλάνας, τὸ ὄνομά του ἢ τὸ ὄνομα τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν του, δίδουσα λεπτομερείας τόσον ἀκριβεῖς, τόσον χαρακτηριστικάς, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄννοια ἡ ἀπόδοσις τῆς μαντείας ταύτης εἰς τὴν τύχην. Δὲν δύναταί τις νὰ ὑποθέσῃ πλάνην ἢ ἀπάτην, ἢ συμπαιγνείαν. Αὗται ἀποκλείονται ἐντελῶς ἐκ τῶν γεγονότων, καὶ ὅλοι ὅσοι ἐπειραμάτισαν μετὰ τῆς Κας Piper ἐπείσθησαν ὅτι αὕτη ἀπεκάλυπτεν αὐτοῖς πράγματα ἅτινα δὲν ἔμαθε διὰ τῶν αἰσθήσεών της.

Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς κ. Piper ὑπάρχουσι πλεῖσται ἄλλαι μεσάζουσαι ἀποκαλύπτουσαι εἰς τοὺς πειραματιστὰς γεγονότα ἐντελῶς ἄγνωστα εἰς αὐτάς. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ παρετήρησα εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ πρόσωπα εἰς διαφόρους περιστάσεις καὶ ὑπὸ διαφόρους συνθήκας, εἴτε ἐν καταστάσει ὑπνωτιστικῇ εἴτε ἐν καταστάσει πνευματιστικῇ ἢ διαμέσῳ νὰ ἀποκαλύπτωσι γεγονότα ἅτινα αἱ φυσιολογικαὶ αἰσθήσεις ἦτον ἀδύνατον ν' ἀποκαλύψωσι.

Αἱ ἀποδείξεις εἶναι τόσον πολυάριθμοι, τόσον σαφεῖς, ὥστε δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται ν' ἀμφιβάλλω οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον. Ἀλλὰ διὰ νὰ μορφώσῃ τις μίαν ἐσκεμμένην λογικὴν καὶ σοβαρὰν γνώμην, πρέπει νὰ ἐπιδοθῇ εἰς μίαν ἐπίπονον καὶ μακρὰν ἐργασίαν, ν' ἀναγνώσῃ, τοὐλάχιστον ἐν μέρει, πᾶν ὅ,τι ἔχει γραφῇ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ὑπὸ πολλῶν ἐπιστημόνων καὶ ψυχολόγων οἵτινες ἐπειραμάτισαν μὲ κατάλληλα μεσάζοντα καὶ ἔθεσαν ἐκτὸς ἀμφιβολίας τὴν ὑπερφυσικὴν ταύτην ἰδιότητα τῆς γνώσεως.

Οὕτω ἐνεργοῦντες δὲν ἀνατρέπομεν τὴν ἐπιστήμην, ἀλλ' εἰσάγομεν ἐν αὐτῇ ἕνα παράγοντα, ἄγνωστον ἔτι μυστηριώδη καὶ ἀπόκρυφον ὃν ὠνόμασαν ψυχισμόν, καὶ ὃν δύναταί τις νὰ καθορίσῃ ὡς ἑξῆς· Ὁ ψυχισμὸς εἶναι ἡ ἰδιότης ἣν κέκτηνται πρόσωπά τινα καθ' ὡρισμένον χρόνον νὰ ἐκδηλῶσι γνῶσιν γεγονότων ἃ δὲν ἔμαθεν διὰ τῶν φυσιολογικῶν των αἰσθήσεων καὶ ἣν γνῶσιν μήτε ἡ τύχη μήτε ἡ ἀπάτη μήτε ἡ συμπαιγνία δύνανται νὰ ἐξηγήσωσι.

Βεβαίως εἶναι ἐπιθυμητὸν νὰ ἐπιρρίψωμεν φῶς ἐπὶ τῆς ἀγνώστου ταύτης ἰδιότητος, ἀλλ' αἱ ἐπιστημονικαὶ ἡμῶν γνώσεις εἶναι εἰσέτι ἀνεπαρκεῖς νὰ διαφωτίσωσι τὸ περιβάλλον τὴν ἰδιό-

τητα ταύτην μυστήριον. Ἐπίστευσαν ἐπὶ μακρὸν ὅτι ἡ ὑπερφυσικὴ γνῶσις γεγονότων τινων ἦτο ἡ ἀνάγνωσις τῆς σκέψεως, καὶ ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης ἐδημιούργησαν τὰς λέξεις τηλεπάθεια καὶ τηλαισθησία, ἀλλ' ἡ πίστις αὕτη δὲν ἀρκεῖ πρὸς διαφώτισιν τοῦ φαινομένου, εἰς ὃ ἀναμφιβόλως παρεμβαίνουσιν ὑλικοὶ παράγοντες μὴ ἐνεργοῦντες ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων ἡμῶν καὶ οἵτινες εἶναι ἄγνωστοι ἡμῖν.

III

Αἱ παρατηρήσεις συμπληροῦσι ὅτι τὰ πειράματα μᾶς ἐδίδαξαν περὶ τῆς τηλεπαθείας καὶ τῆς τηλαισθησίας. Εἶναι πράγματι ἐντελῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι πρόσωπά τινα ἐν τελείᾳ φυσιολογικῇ καταστάσει δύνανται νὰ ἴδωσιν ἓν δρᾶμα, ἢ ν' ἀκούσωσιν ὁμιλίας ἢ φωνὰς ἢ μούσικήν, ἢ νὰ ἐντυπωθῶσιν αἰσθητικῶς ἑνὸς γεγονότος, συνηθέστατα τὸν θάνατον ἑνὸς στενοῦ συγγενοῦς των.

Ὁ ἀστρονόμος Φλαμμαριών, καθὼς καὶ ἡ Ἀγγλικὴ Ἑταιρεία τῶν ψυχικῶν ἐρευνῶν, συνέλεξαν πλέον τῶν τριακοσίων ἀποδεικτικῶν διηγήσεων φαινομένων τηλεπαθείας καὶ τηλαισθησίας περὶ ὧν δὲν δύναταί τις νὰ ἐγείρῃ οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν.

Ἐναπομένει μόνον ἡ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου, καὶ κατ' ἐμὴν γνώμην, ἡ μόνη ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις ἣν δύναταί τις νὰ δώσῃ εἶναι ὅτι ὑπάρχει μία ἰδιότης τῆς ψυχῆς, ἀγνώστου φύσεως, ἥτις εἶναι ἐπιτηδεία νὰ μεταβιβάσῃ εἰς τὸν ἐγκέφαλον γνώσεις ἃς αἱ φυσικαὶ ἡμῶν αἰσθήσεις δὲν μετέδωσαν.

IV

Ἀλλ' ἐν τῇ μεταψυχικῇ ὑπάρχουσι καὶ φαινόμενα ἀντικειμενικά, τὴν ἀλήθειαν τῶν ὁποίων δὲν δύναταί τις ν' ἀρνηθῇ χωρὶς νὰ προσκρούσῃ εἰς τὴν στοιχειώδη λογικήν.

Ὁ ἄγγλος χημικὸς William Crookes ὅστις ἐπειραμάτισε μὲ τὸν μεσάζοντα Home καὶ μὲ τὴν μεσάζουσαν Cook ἀπέδειξεν ὅτι διαπλάσσονται ἐνσεσαρκωμένα φαντάσματα, καὶ ὅτι παράγεται κίνησις σωμάτων ἀνοργάνων ἄνευ ἐπαφῆς.

Μετὰ τὸν Crookes τὰ φαινόμενα τῆς ἐνσαρκώσεως τῶν πνευμάτων καὶ τῆς αὐτομάτου κινήσεως, παρετηρήθησαν μετ' ἀκριβείας καὶ ἐβεβαιώθησαν ὑπὸ πολλῶν πειραματιστῶν ἐξ ὧν τινες εἰσὶν ἐπιστήμονες διακεκριμένοι.

V

Ἀλλὰ μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς διαβεβαιώσεις περὶ ὑπάρξεως ὑπερφυσικῶν δυνάμεων καὶ περὶ παραγωγῆς ὑπερφυσικῶν φαινομένων, ἡ μεταψυχικὴ ὡς ἐπιστήμη οὐδεμίαν ἐποιήσατο πρόοδον. Ἠδυνήθησαν νὰ βεβαιώσωσι πειραματικῶς τὰ μεταψυχικὰ φαιόμενα,

ἀλλ' οὐδεμίαν ἠδυνήθησαν νὰ δώσωσιν ἐξήγησιν αὐτῶν ἱκανοποιοῦσαν τὸ ἐπιστημονικὸν πνεῦμα. Ἐν τούτοις καὶ ἡ ἐπιβεβαίωσις τῶν μεταψυχικῶν φαινομένων εἶναι μία ἐξέλιξις πρὸς τὴν πρόοδον καὶ δίδει ὤθησιν πρὸς μελέτην καὶ ἀνεύρεσιν τῆς φυσικῆς αἰτίας ἥτις παράγει ταῦτα.

Ὑπογεγραμμένος Charles Richet

ΔΙΑΤΙ ΚΑΙ ΠΩΣ

Ἡ εἰς τὸν κόσμον ζωὴ εἶνε ἑνιαία μὲ τὴν ζωὴν τοῦ Οὐρανοῦ;

Βεβαιότατα. Ἡ ἐρώτησις προϋποθέτει ὅτι παραδέχεσθε καὶ τὴν ὕπαρξιν τῆς πέραν τοῦ τάφου ζωῆς καὶ τὴν μετενσάρκωσιν. Ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις αὐτάς, ἔχω νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε μία βεβαίως καὶ ἑνιαία, ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ ἄνθρωπος κατωρθώσει καὶ πραγματοποιήσει τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ προσωπικότητα καὶ ἡ ζωή του, οὕτω, καθίσταται παγκόσμιος, δηλαδὴ παράγων, ἐν τῇ ἀπροσμετρήτως μικρότητί του, τῆς παγκοσμίου ζωῆς. Αἱ μετενσαρκώσεις, αἱ ἐπίγειαι ἢ οὐράνιοι ζωαὶ δὲν εἶνε παρὰ μία ἁπλῆ, ἐντελῶς ἁπλῆ, συνέχεια ἡ μία τῆς ἄλλης. Ο,τι ἀποτελεῖ τὴν ὑλικὴν γέννησιν τοῦ ἀνθρώπου ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ψυχικόν του θάνατον καὶ ἀντιστρόφως ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν ψυχικὴν γέννησιν, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ὑλικὸν θάνατον, Εἰς τὰς διακυμάνσεις καὶ μεταλλαγὰς ταύτας, τὸ πνεῦμα—ἡ ἀναλλοίωτος καὶ αἰώνιος αὐτὴ Ἀρχὴ—παραμένει πάντοτε ἐν δράσει καὶ ἐνεργείᾳ, ἀκολουθοῦσα τὸν ἐπίπονον δρόμον τῆς ἀνόδου, τῆς ἐξελίξεως.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συλλογισμῶν τούτων, ἔρχεται τώρα τὸ ἐρώτημα. Ὥστε, ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὴν γήϊνον αὐτοῦ ζωήν, πρέπει νὰ ἐπηρεάζῃ καλῶς ἢ κακῶς, ἀναλόγως τῶν πράξεών του, ὄχι μόνον τὴν ἀμέσως ἀκολουθοῦσαν αὐτὸν ζωὴν ἀλλὰ καὶ τὴν καθόλου αὐτοῦ ζωὴν ὡς ἐννοεῖται αὕτη ἐν τῇ Παγκοσμίᾳ Ζωῇ. Πᾶσα πρᾶξις, γενικῶς, τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ γῇ, ὁμοιάζει πρὸς δακτύλιον ἀποτελοῦντα μέρος τῆς παγκοσμίου ζωῆς της.

Ὁ δακτύλιος οὗτος ὢν εὐαίσθητος, ὑπενθυμίζει καθ' ἕκαστον βῆμα τὴν πρᾶξιν πρὸς τὴν ὁποίαν ἀντιστοιχεῖ καὶ ὑποχρεώνει τὸ ἄτομον εἰς τὴν ἐνέργειαν σειρᾶς ὅλης πράξεων αἵτινες τῷ ἐπιτρέπουσι νὰ πλησιάσῃ ἢ νὰ καταλάβῃ τὸν χρόνον μιᾶς ὁλοκλήρου ζωῆς καὶ ἀντιθέτως νὰ ἀπομακρυνθῇ ἢ νὰ χάσῃ τὸν χρόνον μιᾶς ὁλοκλήρου ζωῆς.

Ἡ κουφότης καὶ ἡ κενοδοξία εἶναι κακὸν ἐφ' ὅσον δὲν βλάπτει;

Ποῖος δύναται νὰ βεβαιώσῃ ὅτι οἱ κοῦφοι ἄνθρωποι διὰ τῆς

στάσεώς των, διὰ τῶν ἐνεργειῶν των, διὰ τῆς συμπεριφορᾶς των, δὲν βλάπτουσι;

Τὸ πολὺ-πολύ, δύναταί τις νὰ παραδεχθῇ ὅτι δὲν βλάπτουσι τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ τοῦτο γίνεται ὅταν τὰ ἀποτελέσματα τῆς κουφότητος ἐξαπολύονται κατὰ ὡρισμένου ἀτόμου, ἰσχυροποιουμένου πνεύματος, κατηρτισμένου χαρακτῆρος. Ἄλλως ἡ κουφότης—ἀσθένεια ἐξαιρετικῶς μεταδοτικὴ — προξενεῖ κακὸν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἂν δὲν συμβῇ, πάντως, ἡ κενοδοξία βλάπτει τὸν ὑπὸ ταύτης κατεχόμενον.

Ἡ προσπάθεια καὶ μόνη τοῦ νὰ φαίνεταί τις, ὅ,τι πραγματικῶς δὲν εἶνε περικλείει πλῆθος δυστυχιῶν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Δὲν ὁμιλῶ περὶ τῶν δυστυχιῶν μόνον αἵτινες προκύπτουσιν ἐκ τῶν κοινωνικῶν καθεστώτων, ἐκ τῶν σχέσεων τῶν συναλλαγῶν, τῶν νεκρουμένων αἰσθημάτων, ἀλλὰ γενικώτερον τῶν δυστυχιῶν τῆς ζωῆς τοῦ ἀτόμου, καθόσον ἡ κουφότης εἶναι μία ὁμίχλη, τυφλώττουσα, εἶνε ὁδὸς ἄγουσα ἀμεσώτερον πρὸς τὴν ἄγνοιαν, περὶ ἧς ὡμίλησα εἰς προηγουμένην ἐρώτησιν.

Ἀμὼν-Ρά.

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ

Η ΜΑΓΕΙΑ
ΚΑΙ Η ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Ἀφιέρωσον τὴν ζωήν σου εἰς
τὴν ἔρευναν τῆς ἀληθείας
J. J. Rousseau

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τοιουτοτρόπως ἄλλοι τινες μάγοι ἀφοῦ κατασκευάσωσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον χονδροειδῶς τὸ κήρινον ἢ καὶ ἐξ εὐπλάστου στόκου (mastic) εἴδωλον, βαπτίσαντες τοῦτο διὰ τοῦ ὑπὸ τῆς ἀσθενείας ἢ καὶ τοῦ θανάτου προσβλητέου προσώπου, ἐκθέτουσι τοῦτο εἰς τὸν ἥλιον ἢ ρίπτουσιν αὐτὸ ἐντὸς θερμοῦ ὕδατος.

Τότε, ἐφ' ὅσον τὸ *βόλτ* ἢ *βούλτους* (1) οὕτω καλεῖται ὑπὸ τῶν ἀποκρυφιστῶν τὸ ὁμοίωμα τοῦ πρὸς ἀπώλειαν ὑποκειμένου προσώπου ἀναλύεται ὑπὸ τῆς θερμότητος, τοσοῦτον τὸ μαγγανευόμενον πρόσωπον πάσχει. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἡ στιγμὴ καθ' ἣν τὸ βόλτ θὰ ἔχῃ τελείως τακῇ, τὸ ὑποστᾶν τὴν βασκανείαν ὑποκείμενον δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἐν τῇ ζωῇ.

Ἕτερον τρόπον βασκανείας ἀναφέρει ὁ κ. Πολ. Δημητρακόπουλος ἐν τῷ ἔργῳ του «Ὁ Πνευματισμός». Κατὰ τὴν μέθοδον

1) Ἡ λέξις αὕτη προέρχεται ἐκ τοῦ λατινικοῦ vultus ἥτις σημαίνει ὁμοίωμα, εἴδωλον.

ταύτην κατασκευάζεται ἐπίσης μία πλαγγὼν (κοῦκλα) κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον χονδροειδής, καλυπτομένη κατὰ τὸ σῶμα μὲν δι' ὑφάσματος ὅπερ προηγουμένως ὑπῆρξεν ἔνδυμα τοῦ πρὸς μαγγανείαν ὑποκειμένου, κατὰ δὲ τὴν κεφαλὴν διὰ τριχῶν ἀποκοπεισῶν ἐκ τῶν πλοκάμων τούτου. Τὸ ὕφασμα δι' οὗ περικαλύπτεται ἡ πλαγγὼν πρέπει ἀναγκαίως νὰ ἔχῃ ἀποκοπῇ ἔκ τινος ἐσωτερικοῦ ἐνδύματος τοῦ θύματος: οὕτω χρησιμοποιοῦνται τεμάχια περικνημίδων, χειροκτίων, ρινομάκτρων καὶ ἐν γένει πάντα τὰ εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μετὰ τῆς σαρκὸς τοῦ ὑποκειμένου εὑρισκόμενα ἐνδύματα. Ἡ τοιουτοτρόπως κατασκευασθεῖσα πλαγγὼν ἀφοῦ βαπτισθῇ διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ θύματος καὶ ἐμποτισθῇ διὰ τῶν παντοειδῶν ἀρῶν τοῦ μάγου, κρύπτεται εἰς μέρος ὅπου τὸ ἄτομον θέλει ἀναποφεύκτως διέλθῃ ὑπεράνω αὐτῆς.

«Ὑπῆρξα αὐτόπτης μάρτυς, γράφει ὁ κ. Δημητρακόπουλος εἰς τὸ προμνημονευθὲν ἔργον του, πρὸ 20ετίας μιᾶς αὐτόχρημα μυστηριώδους δολοφονίας, ἥτις διεπράχθη εἰς βάρος μιᾶς ὡραίας καὶ ὑγιεστάτης γειτονοπούλας μου. Τὴν κόρην αὐτὴν ἀγαποῦσεν ἕνας νέος, ὁ ὁποῖος εἶχε προηγουμένως ἄλλην ἐρωμένην, ποὺ τὴν εἶχεν ἐγκαταλείψη. Ἔξαφνα ἡ νεᾶνις ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται ἀνεξηγήτους πόνους εἰς τὴν καρδίαν, ἡ διάνοιά της ἠλαττώθη, ἠσθάνετο ἕνα χάος — ὡς ἔλεγεν — εἰς τὸν ἐγκέφαλον, περιέπεσεν εἰς μαρασμὸν καὶ τέλος ἔγεινε φθισική. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς δὲν κατώρθωσε νὰ διαγνώσῃ τί εἶχε· μόνον ποὺ εἰς τὸ τέλος ἐβεβαίωσαν τὴν φθίσιν.

Τότε κάποια γειτόνισσα συνεβούλευσε τοὺς γονεῖς της νὰ φέρουν μίαν γνωστὴν *μαγίστραν* διὰ νὰ τὴν ἐξετάσῃ. Ἡ μαγίστρα προσεκλήθη, μία ἀπαισία γρηά, ἡ ὁποία ἀφοῦ ἐξήτασε τὴν κόρην ἀπεφάνθη:

— Μάγια ἔχουν κάμη στὸ κορίτσι, μὰ τώρα εἶναι πιὰ ἀργά!

Τὴν νύκτα, οἱ γονεῖς τῆς κόρης, ἡ μάγισσα καὶ ἐγώ, ἐσηκώσαμεν τὴν πλάκα τοῦ αὐτοσχεδίου πεζοδρομίου πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας, καθ' ὑπόδειξιν τῆς γρηᾶς, κάτω δὲ ἀκριβῶς εὑρίσκετο θαμμένη μία κοῦκλα κακοφτιασμένη, καὶ τυλιγμένη μὲ ὕφασμα ἀπὸ μίαν μεταξωτὴν σεμιζέταν, ποὺ ἐφόρει ἡ κόρη πρὶν προσβληθῇ καὶ εἶχε χαθῇ ἀπὸ τὸ σπῆτι μυστηριωδῶς. Ἡ ἀπαισία αὕτη κοῦκλα ἦτο γεμάτη ἀπὸ καρφίτσες, βυθισμένες εἰς τὰ μέρη ποῦ ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν καρδίαν, εἰς τὴν παρεγκεφαλίδα, εἰς τὸ στομάχι καὶ εἰς ἄλλα μέρη τοῦ σώματος.

— Τὰ βλέπετε τί σᾶς ἔλεγα; ἐπανέλαβε ἡ γρηά· νά, αὐτὸ τῶφαγε τὸ κορίτσι. Τώρα, σᾶς εἶπα, εἶναι πιὰ ἀργά.

Πραγματικῶς δὲ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ δυστυχὴς νεᾶνις ἀπέθνησκεν ἀπὸ καλπάζουσαν φθίσιν.»

Ἰδοῦ δύο θεμελειώδη παραδείγματα ἱκανὰ διὰ νὰ μορφώσωσιν εἰς τὸν ἀναγνώστην ἁπλῆν τινα ἰδέαν ὡς πρὸς τὴν διεξαγωγὴν τῆς μαύρης μαγείας. Καὶ λέγω «ἁπλῆν ἰδέαν» διότι δὲν πρέπει νὰ

θεωρῶμεν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς βασκανείας ὡς ἁπλῆν τινα πρακτικήν, δυναμένην νὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν ὑπὸ οἱουδήποτε τυχόντος. Πράγματι παρετηρήθησαν, συνεπείᾳ μυστηριωδεστάτων νόμων πρὸ τῆς μνημονεύσεως τῶν ὁποίων πίπτει τις ἐν ἐκστάσει, παρετηρήθησαν λέγω πλεῖσται ὅσαι περιπτώσεις καθ' ἃς *οἱ προσπαθήσαντες νὰ ἐφαρμόσωσι τὴν βασκανείαν νὰ τιμωρῶνται αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δεινότατα εἴτε σωματικῶς εἴτε πνευματικῶς ἐνῷ τὰ ἐκλεγέντα ὑπὸ τῶν μαγγανιστῶν θύματα νὰ μὴ ὑφίστανται οὐδέν.* Ἀρκοῦμαι μόνον εἰς τὸ νὰ ὑπογραμμίσω τὰς τρεῖς ταύτας συνοπτικὰς γραμμάς, ἀφ' ἑνὸς ὢν βέβαιος ὅτι δὲν θὰ εὑρεθῶσιν οἱ τόσον *εὐήθεις* οἵτινες θὰ θελήσωσι νὰ ἐφαρμόσωσι τὴν ἀνωτέρω πρακτικὴν πρὶν *μελετήσωσι* τὰς ἀκατανομάστους συνεπείας ταύτης, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ὁ διατιθέμενος χῶρος μοὶ ἀπαγορεύει τὴν ἐν μακρῷ καὶ ὡς ἔδει ἀνάπτυξιν τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος.

Ἂς ἐξετάσωμεν ἤδη ἐπὶ τίνων ἐπιστημονικῶν βάσεων στηρίζεται ἡ μαγεία

Β'. Ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις τῆς Μαγείας.

ε'.) Ἐρωτήσεις τινές.— Καὶ ἤδη τίθενται τὰ ἐρωτήματα: Διὰ ποίας ἄραγε καὶ μέσῳ τίνος ἀΰλου ἐνεργείας δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ τοιοῦτον τι ἀποτέλεσμα; Ἐὰν τὸ φαινόμενον τῆς βασκανείας ὀφείλεται εἰς τοιαύτην ἐνέργειαν, πῶς αὕτη ἐνεργεῖ; Εἶναι ἀληθὴς ἡ ὕπαρξις αὐτὴ ἢ ὀφείλεται ἑκάστοτε εἰς παραισθήσεις καὶ νευρικὰς ψευδαισθησίας τοῦ θύματος; Δυνατὸν τέλος νὰ ἐξηγηθῇ ἐπιστημονικῶς ἡ μαγεία;

Θὰ ἀπαντήσω κατὰ σειρὰν εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας.

Καὶ διὰ μὲν τὰς τρεῖς πρώτας αἱ ἀπαντήσεις μου θὰ εἶναι ἄνευ περιφράσεων καὶ βραχύταται, ὡς ἐπιφυλασσόμενος νὰ δώσω γενικὴν ἀπάντησιν πασῶν, διὰ τῆς ἀναπτύξεως μακρῶς τῆς τετάρτης, ὡς καὶ διὰ τοῦ συμπεράσματος.

Καὶ κατὰ πρῶτον ἡ μόνη δύναμις ἢ ἐνέργεια ἥτις λαμβάνει χώραν κατὰ τὰς βασκανείας εἶναι, συμφώνως πρὸς τὰς κρατούσας σήμερον ἰδέας καὶ περὶ τῶν ὁποίων θὰ ὁμιλήσω κατωτέρω ἐκτενῶς, τὸ *μαγνητικὸν ῥευστὸν* τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ *πολυσύστατος σωματικότης* αὐτοῦ.

Ὅσον διὰ τὴν δευτέραν ἐρώτησιν, ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς δράσεως τοῦ μαγνητικοῦ τούτου ῥευστοῦ, δὲν δύναμαι νὰ ἀπαντήσω τίποτε τὸ θετικὸν καὶ βέβαιον, καθότι πολλαὶ εἶναι αἱ προσπάθειαι πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ζητήματος τούτου θεωρίαι, τῶν ὁποίων ἀπαρίθμησις ἀφ' ἑνός, θὰ ἀπῄτει χῶρον πολὺ μεγαλείτερον τοῦ διατιθεμένου, ἀφ' ἑτέρου δέ, θὰ προεκαλεῖτο μεγίστη σύγχισις εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀναγνώστου. Περιορίζομαι λοιπὸν εἰς τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ μέλλον θὰ λύσῃ τελείως καὶ τὴν ἀπορίαν ταύτην.

Διὰ τὴν τρίτην ἐρώτησιν θὰ ἀπαντήσω ὅτι ἡ ἀλήθεια τῆς ὑπάρξεως τῆς μαγείας εἶναι ἀναμφισβήτητος καθ' ὅσον ἀφ' ἑτέρου διὰ τῶν πειραμάτων ἅτινα παραθέτω κατωτέρω, καταδεικνύεται

ὅτι δὲν θὰ ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ ὀφείληται πάντοτε εἰς ψευδαισθήσεις καὶ πλάνας ἐκ μέρους τοῦ ὑποκειμένου.

ς'.) Ἐπιστημονικαὶ ἀποδείξεις ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς Μαγείας.— Καὶ ἤδη ἔρχομαι νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν τετάρτην ἐρώτησιν: Δυνατὸν νὰ λάβῃ ἡ μαύρη μαγεία ἐπιστημονικήν τινα ἐξήγησιν;

— Βεβαιότατα, χάρις εἰς τὰς ἐργασίας τῶν δύο μεγάλων ψυχιστῶν: τοῦ συνταγματάρχου Ἀλβέρτου de Rochas καὶ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἕκτορος Durville. Καὶ ἡ ἐξήγησις αὕτη ἐπιχέει ἀρκετὸν φῶς εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀποδόσεως εἰς τὴν μαγείαν ἐπιστημονικῆς τινος βάσεως καὶ ἐξηγήσεως.

Ἡ ἀρχὴ ἐφ' ἧς στηρίζεται, κατὰ τὰς πλείστας περιπτώσεις ἡ βασκανεία, εἶναι τὸ δυνατὸν τῆς ἐξωτερικεύσεως τῆς αἰσθητικότητος ἑνὸς ὑποκειμένου.

Εἴς τι προηγούμενον ἄρθρον μου (1), ἀναπτύσσων τὸ ζήτημα τῆς ἐξωτερικεύσεως τῆς αἰσθητικότητος καὶ τῆς ἐκσωματώσεως, περιέγραψα τὸν τρόπον καθ' ὃν λαμβάνεται τὸ *φᾶσμα* ἤτοι τὸ *πνευματικὸν σῶμα* ἑνὸς εὐαισθήτου ὑποκειμένου.

Ἴδωμεν ὅτι, ἐξακολουθουμένης τῆς μαγνητίσεως ἐπί τινος ὑποκειμένου, φθάσαντος εἰς τὴν ληθαργικὴν κατάστασιν, τὸ πνευματικόν του σῶμα ἐξέρχεται κατὰ συγκεντρικὰς περὶ αὐτὸ ζώνας: εὑρίσκεται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ de Rochas κληθεῖσαν *κατάστασιν τῆς ἐξωτερικεύσεως τῆς αἰσθητικότητος* (extèri orisation de la sensi bilitè).

Κατὰ τὴν κατάστασιν ταύτην ἅπασα ἡ αἰσθητικότης τοῦ σώματος τοῦ ὑποκειμένου χάνεται, δυνάμεθα δὲ νὰ προκαλέσωμεν ἐπ' αὐτοῦ οἱανδήποτε κάκωσιν, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τοῦτό τι. Ἐὰν ὅμως ἐξ ἐναντίας νύξωμεν, ἔστω καὶ ἐλαφρῶς μίαν ἀπὸ τὰς ἐξωτερικευθείσας ζώνας, τὸ βαθέως ὑπνωτισμένον ὑποκείμενον ἐκβάλλει κραυγὰς ἄλγους καὶ παραπονεῖται ὅτι νύσσουσιν αὐτό.

Ἀλλά, δὲν εἶναι τοῦτο μόνον τὸ περίεργον τῆς καταστάσεως ταύτης.

Ὑπάρχουσι σώματά τινα, ὡς αἱ λιπαραὶ οὐσίαι καὶ ἰδίᾳ ὁ κηρός, τὰ ὑγρὰ καὶ προπάντων τὸ ὕδωρ, καὶ ἄλλα τινα στερεὰ σώματα, ὡς ἡ κιμωλία, ἡ στάκτη, αἱ τρίχες, ὁ ἄνθραξ, ὁ στόκος (mastic), τὸ ξύλον, τὸ βελοῦδον κ. ἄ. π. ἅτινα ἔχουσι τὴν ἰδιότητα νὰ συσωρεύωσιν τὴν ἐξωτερικευθεῖσαν ταύτην αἰσθητικότητα τοῦ ὑποκειμένου, καὶ νὰ διατηρῶσιν αὐτὴν ἐπὶ μακρόν, κατὰ τρόπον ὥστε, ἐὰν μεταφέρωμεν αὐτὰ εἰς ἀπόστασιν πολλῶν χιλιομέτρων καὶ νύξωμεν ἢ ἐν γένει κακώσωμεν τὰ ἄμορφα ταῦτα τεμάχια, νὰ δυνάμεθα νὰ προκαλέσωμεν εἰς τὸ πρόσωπον οὗτινος ἡ αἰσθητικότης εὑρίσκεται συσσωρευμένη ἐν τοῖς σώμασι τούτοις, τὰς ἀντιστοίχους κακώσεις.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

---

(1) Τὰ Φάσματα τῶν ζώντων, Βλ. τεύχη Ἕωνος 16—17.

ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

ΓΟΡΓΗ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Προχθὲς τυχαίως ἔπεσε στὰ χέρια μου, ἕνα φύλλο ἀπὸ τὰ περιοδικὰ τὰ λαϊκὰ καὶ δῆθεν ἐξυψωτικὰ καὶ ἠθικά, ποῦ ἔχουν κατακλύση τώρα τελευταῖα τὸν τόπο. Ἔριξα μερικὲς ματιὲς καὶ τὴν προσοχή μου ἀπέσπασε ἡ σελὶς ἐκείνη διὰ τῆς ὁποίας οἱ ἀναγνῶσται τοῦ περιοδικοῦ ζητοῦν νὰ ἐπιτύχουν κάποιαν εὐχάριστον ἀσχολίαν, κάποιαν γνῶσιν ἢ κάποιαν γνωριμίαν ἀναμεταξύ τους.

Δὲν θὰ πιστέψετε, βέβαια ὅτι, ἂν καὶ δὲν εἶμαι σεμνότυφος, οὔτε ζῶ σὲ κόσμον προϊστορικόν, ἡ ἀνάγνωσις ἐπ' ὀλίγον τῆς κινήσεως αὐτῆς, μοῦ ἐγέννησε πολλὰς σκέψεις καὶ ἀκόμη κάποιαν ἀόριστον ἀνησυχίαν.

Ἡ ἀνησυχία μοῦ ἐγεννήθη ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι εἰς τοὺς νέους αὐτοὺς—καὶ δυστυχῶς πάρα πολὺ νέους—δὲν διακρίνει κανεὶς οὔτε συστολήν, οὔτε αἰδῶ, οὔτε κάποιον σεβασμὸν πρὸς τὰ απαράγραπτα καὶ θαυμάσια ἑλληνικὰ ἤθη, οὔτε ἐπὶ τέλους κάποιαν ἐξυπνάδα, ἢ ἔστω κάποια πρωτοτυπία.

Θυμοῦμαι εἰς τὰ μαθητικά μου χρόνια ποῦ εἴχαμε, τῇ μεσολαβήσει τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν ἀθώων καὶ διασκεδαστικῶν ἐκείνων Μικρῶν Μυστικῶν.

Εἶχα μείνει μὲ τὴν ἀνάμνησιν αὐτὴν καὶ ἀκόμη μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῆς κινήσεως ποῦ ἐγένετο μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν, εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἑλλὰς» κατὰ τὸ 1912—1914. Τότε εἴχαμε καὶ ὡραῖα ψευδώνυμα. Κανείς μας δὲν ὠνομάζετο «τρελλὸ βλαμάκι», οὔτε «κομψὸς μελαχροινός», οὔτε «κρυφὸς ἔρως, ἀλλὰ ἐχρησιμοποιούσαμε ψευδώνυμα ὅπως τὸ «χαλασμὸς κόσμου» τὸ «φῶς τῆς νυκτὸς» καὶ ἄλλα. Ἡ προσπάθειά μας ἤτανε πῶς νὰ δημιουργήσωμε μεταξύ μας μιὰ ἅμιλλα, ἢ καὶ νὰ φανοῦμε ἀληθινὰ εὐφυολόγοι ἢ ὅπως δήποτε νὰ ἀποσπάσωμε τὴν ἐκτίμησι ἐκείνου πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπετεινώμεθα.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς ποῦ ἀνέφερα δηλ. τὸ 1912—1914, οἱ ἀναγνῶσται ζητοῦσαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνταλλαγὴν εἰκονογραφημένων δελταρίων ἢ γραμματοσήμων καὶ κάποτε καὶ ἐπιστολῶν, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ἀθωοτέραν προαίρεσιν.

Τώρα οἱ νέοι ζητοῦν διαφορετικὰ πράγματα καὶ ἔχουν μάλιστα καὶ σκοπὸν ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένον, τοῦ ὁποίου τὴν ἱερότητα ὅλοι βροντοφωνοῦν.

Ἰδοὺ μερικά.

Κάποιος ὀνόματι Εὐκάλυπτος ἀνταλλάσσει ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας. Σκοπὸς γνωριμία πρὸς εὕρεσιν συγχορευτρίας διὰ τὸν χορὸν τοῦ Ἠσαΐου.

Ἡ Νεράϊδα Παρνασσοῦ, λέγει εἰς τὴν Κόρην τῶν Κυμάτων: Ἡ σιωπή σου μὲ ἀνησυχεῖ. Νὰ ἤξερες πόσον ὑποφέρω!

Ἕνας ἄλλος μὲ ξενικὸν ψευδώνυμον ἐρωτᾷ: Ὑπάρχει καμμιὰ ψυχὴ ἀπ' τὴ Κεφαλληνία ἢ ἀπ' ἀλλοῦ νὰ συντροφεύσῃ μὲ παρήγορα λόγια τὴν ἀπὸ πολλοῦ τρωθεῖσαν καρδίαν μου; Ἒ! ἄς περιμένω, ἴσως καὶ ζήσω.

Καταλαβαίνετε τίποτε; Βλέπετε σ' αὐτὰ τὰ λόγια τίποτε ποῦ νὰ δείχνῃ πῶς οἱ ψευδωνυμοῦχοι αὐτοὶ ἔχουν τοὐλάχιστον ἴχνη σοβαρότητος;

Ἰδοὺ τώρα κάτι ἄλλο ποῦ δεν περιμένετε νὰ διαβάσετε. Κάτι στρατιῶται τῆς ΙΧ Μεραρχίας δημοσιεύουν τὴν ἑξῆς εἰδοποίησιν.

— Ἀνωτέρα Ἐρωτικὴ Σχολὴ ἡ Παρισινὴ Τέχνη. Μαθήματα δωρεάν. Ἕλλην διπλωματοῦχος τῆς Ἐρασιτεχνικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων ὑπηρετῶν ἐν τῷ μετώπῳ προσφέρεται νὰ διδάξῃ δωρεὰν δι' ἀλληλογραφίας ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ Παρισινοῦ ἔρωτος. Σαγηνευτικὲς ματιὲς. Μελιστάλαχτα φιλιά. Σκερτσώζικα νάζια. Ἐρωτικὴ ἀπόλαυσις, ἡδονικὸ μεθῦσι. Ἰδοὺ τὰ κεφάλαια εἰς τὰ ὁποῖα θά περιστραφῇ ἡ ἀλληλογραφία. Ἰδοὺ τὰ στοιχεῖα ποῦ πρέπει νὰ κατέχει κάθε νέος. Ἰδοὺ τὰ κύρια θέματα ποῦ ὀφείλει νὰ γνωρίζει κάθε κυρία, κάθε κόρη διὰ νὰ εὐχαριστῇ, νὰ γοητεύῃ, νὰ ξετρελλαίνῃ τὸν ἄνδρα της, τὸν ἐραστή της».

Πέστε μου, λοιπὸν, τώρα παρακαλῶ ἂν δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχήσῃ κανεὶς γιὰ τοὺς νέους αὐτούς. Ὁ κόσμος ὅλος ἀλλάζει, μεταμορφώνεται, συγκλονίζεται ἐκ βάθρων, γεγονότα πρωτάκουστα καὶ φοβερὰ διαδέχονται τὸ ἓν τὸ ἄλλο καὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ τῶν ὁποίων τὸ μυαλὸ εἶνε προσφορώτερο νὰ δεχθῇ τὰς νέας ἐπηρείας, ἐτελειοποιήθησαν τόσον πολὺ εἰς τὴν ἐρωτικὴ ἀπόλαυσι, ὥστε θέλουν νὰ τὴν διδάξουν καὶ εἰς ἄλλους.

Σᾶς εἶπα ὅτι δὲν εἶμαι σεμνότυφος, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ συνηγορήσω ὑπὲρ τῆς ἀνηθικότητος. Στὸ κάτω-κάτω μπορεῖ ὁ καθένας νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει ἀλλὰ ἂς μὴ ἔχει τὴν θρασύτητα νὰ μᾶς λέει δημοσίᾳ ποῖα ταπεινὰ καὶ κτηνώδη καθ' αὐτὸ ἔνστικτα τὸν διακρίνουν, διότι τίποτε ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ παρὰ νὰ τὸν συχαθοῦμε, ὅπως συχαινόμαστε ὅ,τι ἀηδέστερον ὑπάρχει στὴ ζωή.

Θὰ μοῦ πῆτε ὅτι φταῖνε καὶ τὰ περιοδικὰ ποῦ δέχονται καὶ φιλοξενοῦν τέτοια δημοσιεύματα. Συμφωνῶ, ἀλλὰ δὲν πρόκειται, σήμερον περὶ αὐτῶν. Πρόκειται νὰ καταδειχθῇ ποῖα ἐλατήριαι ποῖαι σκέψεις ἀνάρμοστες καὶ ἐξευτελιστικὲς δέρνουν ὡρισμένην μερίδα τῶν νέων μας καὶ ποίας τάσεις ἔχει ἡ μερὶς αὐτὴ τῶν νέων.

Ὅταν ἕνας νέος δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν παρὰ τὴν σωματικὴν ἀπόλαυσιν ὑπὸ οἱανδήποτε μορφὴν καὶ ἂν τὴν γεύεται, δέν μπορεῖ φυσικὰ νὰ θεωρηθῇ πρωτίστως ὡς λογικὸν ὂν προωρισμένον νὰ συμπεριφερθῇ ἀπέναντι τῶν ὁμοίων του καὶ νὰ δράσῃ ὅπως θὰ ἥρμοζε, δηλ. ἀναλόγως μὲ τὰς καλὰς ἰδιοτητας ποῦ ἔχει ἡ ψυχή του.

Ἀλλὰ μήπως οἱ νέοι αὐτοὶ ἐκάθησαν νὰ σκεφθοῦν ποτὲ ἂν ἔχουν ψυχήν;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΡΑΝΤΖΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΚΑΙ Η ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΠΙΣΤΙΣ

(.... «Αἱ περισσότεραι τῶν ἐφευρέσεών μου ἐστηρίχθησαν εἰς τὴν πίστιν ἣν ἔτρεφον ὅτι θὰ κατανικήσω καὶ τὰ σπουδαιότερα τῶν ἐμποδίων. Μὲ τὴν πίστιν αὐτὴν τὴν ἀκατανίκητον καὶ συναρπάζουσαν κατήγαγον τοὺς περιφανεστέρους τῶν ἐπιστημονικῶν θριάμβων καὶ θαρραλέως βαδίσας *πρὸς τὸ ἄγνωστον καὶ ἀπατηλὸν* κατώρθωσα νὰ ἐμβαθύνω εἰς αὐτὰ ταῦτα τὰ ἄδυτα τῶν ἐπιστημονικῶν μυστηρίων. Ποσάκις δὲν εὑρέθην πρὸ ἀπογοητεύσεων! Ποσάκις δὲν ἀντιμετώπισα τοῦ ἐπιστημονικοῦ λαβυρίνθου τὸ ἀδιέξοδον! Καὶ ὅμως ἐπίστευον *ἐπὶ τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς μου*, ἐπὶ τὸ ἀκατανίκητον τῶν προσπαθειῶν μου! Καὶ ἤδη βαίνων πρὸς τὸν τάφον γίνομαι θαρραλεώτερος, δυνατώτερος! *Ἡ δύναμις καὶ ἡ πίστις* πρὸς τὸ φῶς καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείψῃ ποτέ :...» Ἔδισσον).

(.... «Μὲ τὴν δύναμιν τοῦ φωτὸς συνέλαβον καὶ τὰς τολμηροτέρας τῶν ἰδεῶν. Ἀποφασιστικὸς ἐτριγύρισα φανταστικῶς τὸν ἄγνωστον κόσμον. Δὲν μὲ ἀπέλιπε ποτὲ τὸ θάρρος τῆς διακηρύξεως τῆς πίστεώς μου! Αἱ ἐπιστημονικαὶ ἀλήθειαι μὲ ὤθησαν πάντοτε πρὸς ἔρευναν καὶ τὴν κατάκτησιν τοῦ ἀγνώστου....» Μαρκόνι).

(....« Μὲ τὴν δύναμιν τοῦ φωτὸς καὶ τὴν πρός τὸν Θεὸν πίστιν οἱ διασημότεροι τῶν ἐξερευνητῶν, καὶ οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν ἐπιστημόνων ἐθριάμβευσαν. Τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, τὸ θεῖον φῶς—τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης—ἐφώτησε πάντοτε καὶ φωτίζει τὰς ἐσκοτισμένας ὑπὸ τοῦ ψεύδους διανοίας τῶν ἀνθρώπων καὶ φέρει τὴν ἐπιστημονικὸν κόσμον νικητὴν «τοῦ σκότους» καὶ ὑποδουλωτὴν «τοῦ ἀδυνάτου.» Ἀνατὸλ Φράνς).

Σκοπὸς τῆς παρούσης μας εἶναι νὰ καταδείξωμεν ἐν ὅλῃ της τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τὴν δύναμιν τοῦ φωτὸς καὶ νὰ καθοδηγήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας «εἰς τὴν βασιλείαν τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως» δι' ἧς καὶ μόνης «οἱ διασημότεροι τῶν ἐξερευνητῶν καὶ οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν ἐπιστημόνων» ἀνεδείχθησαν νικηταὶ καὶ τροπαιοῦχοι, καθυποτάξαντες τὸ ἄγνωστον εἰς τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος εἰς τὴν ἔρευναν. Βεβαίως ἡ ἐπιμελὴς καὶ βαθυτέρα ἐξέτασις τοῦ ζητήματος τούτου, ἀνήκει εἰς ἄλλους καὶ δὴ εἰς ἐκείνους οἵτινες ἐτάχθησαν φρουροὶ ἀκοίμητοι τοῦ ἐπιστημονικοῦ μεγαλείου. Ἡμεῖς ἐν τῇ διακρινούσῃ ἡμᾶς εἰλικρινείᾳ, θὰ διεξέλθωμεν τὸ θέμα ἀπερίττως μὲν ἀλλὰ πειστικῶς καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν θὰ μείνῃ μέχρι τέλους ἀμετάπειστος.

Ὡς γνωστόν, ὁ ἐπιστήμων δὲν ἀναδεικνύεται διὰ τῆς μελέτης ἢ τῶν σοφῶν συμβουλῶν γηραιῶν διδασκάλων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐ-

ρεύνης πρὸ παντὸς καὶ τῆς τυφλῆς προσηλώσεώς του εἰς τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν τῆς γεννήσεως τῶν ἐπιστημονικῶν προβλημάτων τὰ ὁποῖα ὁ κοινὸς ἀνθρώπινος νοῦς θεωρεῖ ἄλυτα καὶ μυστηριώδη.

Ἡ ἔρευνα εἶναι τὸ ἐπιστημονικώτερον «τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρεισμάτων»· εἶναι «ἡ πηγὴ τοῦ φωτός» — «ἡ ἀνεξάντλητος πηγὴ ἀληθειῶν». Ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος διὰ τῆς ἐρεύνης ἤχθη, εἰς τὴν μεγαλειώδη δρᾶσιν του, ἀναδειχθεὶς ὑπέρτερος «παντὸς σκοτεινοῦ ὑπολογισμοῦ». Ὀρθωθεὶς ἀποφασιστικὸς πρὸ τῶν ἐπερχομένων ρευμάτων τῆς διστακτικότητος, ὥδευσε, μέχρι σήμερον, ὑπερήφανος καὶ κατενίκησε τοῦ ἀγνώστου τὸ ἄφθαστον.

Καὶ οὕτω ἡ ἐπιστήμη καταγαγοῦσα θριάμβους περιφανεῖς ὑπεσκέλισε τῶν ψευδῶν Θεῶν τὴν ὡραιότητα καὶ κατεμάγευσε τοὺς ἠθικῶς ἀνωτέρους καὶ διανοητικῶς ὑπερόχους. Ἡ δύναμις τοῦ φωτὸς καὶ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις κρατοῦν ἔτι ἐν συγκινήσει τοὺς διαπρεπεστέρους ἐπιστημονικοὺς σκαπανεῖς. Τ' ἀπέριττα, ἀλλὰ σοφὰ ρήματα τοῦ Ἔδισσον, ἡ ὑπερεκχειλίζουσα εἰλικρίνεια τοῦ Μαρκόνι καὶ τοῦ ἀκαταγωνίστου καὶ ἀπαραβλήτου Ἀνατὸλ Φράνς τὰ πειστικὰ ἐπιχειρήματα, δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀφήσουν ἀδιαφόρους «τοὺς ἐπιστημονικοὺς νεοσσούς» οἵτινες εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι θὰ ἀναδειχθοῦν μίαν ἡμέραν ἀντάξιοι τῶν σοφῶν διδασκάλων των.

Ἡ δύναμις τοῦ φωτὸς ἐν συνδυασμῷ πρὸς τήν, πρὸς τὸν Θεόν, πίστιν, καθιστοῦν τὸν ἐπιστήμονα ἀπρόσβλητον ἀπὸ πάσης σατανικῆς ἐπιθέσεως καὶ ἐξυψώνουν ἔτι περισσότερον «τὴν ἐπιστημονικὴν ὑπόστασιν», τὴν ἐρειδομένηὃ ἐπὶ βάσεων ἀσαλεύτων. Πρὸς τὸν Θεὸν πιστεύοντες καὶ παρ' αὐτοῦ ἀντλοῦντες παρηγορίαν καὶ ἐλπίδας διὰ τὴν αὔριον καθιστάμεθα «ἀνθρωπίνως ὑπέροχοι» καὶ «πλασματικῶς ἀνώτεροι τῶν ὄντων» — τῶν ὄντων ἀκριβῶς ἐκείνων ἅτινα ἐζῳογοννήθησαν διὰ τῆς Θεϊκῆς ὑποστηρίξεως. Ἡ ὕπαρξις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ πρὸς τὴν δημιουργίαν του πίστις, στερεὰ καὶ ἀκλόνητα, μεγαλειώδη καὶ ἐκθαμβωτικὰ καθιστᾷ «τὰ νεώτερα τῶν ἐπιστημονικῶν οἰκοδομημάτων».

Τὰς ἀληθείας ταύτας, μετὰ χαρᾶς μεγάλης παρατηροῦμεν, ὅτι, δὲν παραγνωρίζουν οἵ τε παλαιοὶ καὶ νέοι ἐπιστήμονες, οἱ εἰς τὸ φῶς καὶ τὸ ὡραῖον ἐνδιατρίβοντες εὐέλπιδες διανοούμενοι. Καὶ ἡ χαρά μας αὕτη γίνεται ἔτι μεγαλητέρα διότι δὲν παραγνωρίζομεν τῶν σατανικῶν καὶ ὑπούλων εἰσηγήσεων τὸ δαιμόνιον καὶ τὴν σαγηνευτικότητα τῶν διαπρυσίων κηρύκων «τῆς Θεϊκῆς ἀνυπαρξίας!.» Ἡ περιφρόνησις τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου πρὸς τοὺς ὑπονομευτὰς τοῦ «Θεϊκοῦ δημιουργήματος» μᾶς καθιστᾷ ὑπερφηάνους.

Καὶ ἤδη περαίνοντες τὴν παροῦσαν μας ὀφείλομεν νὰ διακηρύξωμεν στεντορείως τὰς τελευταίας ἐπιστημονικὰς προόδους — τὰς προόδους δι' ὧν καταδείκνυται *ὁ ἄνθρωπος ἀντάξιον δημιούργημα τοῦ ἐμψυχωτοῦ τοῦ Σύμπαντος*. Η δύναμις τοῦ φωτὸς καὶ

ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις φέρει τὴν ἐπιστήμην *πρὸς τὴν ἀποθέωσιν*. Χειροκροτοῦντες πεποίθαμεν ὅτι τὸ ἀνθρώπινον *μέλλον προμηνύεται λαμπρόν*

Κέρκυρα, 1 Μαρτίου 1922 ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ
(Γιάννης Στύπας)

C. FLAMMARION

Ο ΜΕΤΑΨΥΧΙΣΜΟΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ*

(Κατὰ μετάφρασιν Π. Γράβιγγερ)
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ συμβὰν τοῦτο τῶν δύο ταξειδιωτῶν τῶν Μεγάρων πολλάκις ἐσχολιάσθη, πλειστάκις δὲ ἀπερρίφθη ὡς ὀφειλόμενον εἰς ἁπλῆν ψευδαισθησίαν. Σήμερον ὅμως διὰ τῶν γνώσεων ἡμῶν ἐπὶ τῶν ψυχικῶν ζητημάτων δὲν ἀμφιβάλλομεν πλέον περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ διηγήματος τούτου τοῦ Κικέρωνος· γνωρίζομεν ὅτι ὑπάρχουσι ἄγνωστοι καὶ μυστηριώδεις δυνάμεις, ἀληθεῖς τηλεπαθητικαὶ ἐκπομπαὶ ἂν καὶ ἀνεξήγητοι.

Τῇ ἀληθείᾳ ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου δύναται νὰ προσομοιασθῇ ἐνίοτε πρὸς σειρὰν ἀντιδρώντων κυμάτων ἅτινα ἐκσπῶσιν ἐναντίον ἀλλήλων. Τὸ φαινόμενον τοῦτο πρὸ πάντων παρατηρεῖται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὅταν πρόκειται περὶ παραδοχῆς ἀγνώστων μέχρι τοῦδε δυνάμεων. (1) Καὶ ἐκ μέρους ἐμοῦ οὐδέποτε θὰ δυνηθῶ, ἔχων ἔμπροσθέν μου μαγνητικήν τινα βελόνην κινουμένην ἐπὶ τοῦ ὑποστηρίγματός της καὶ ἀναζητοῦσαν πυρετωδῶς τὸν μαγνητικὸν βορρᾶν, νὰ μὴ βυθισθῶ εἰς τὸν βαθύτερον θαυμασμόν, καὶ οὐδέποτε ὑπῆρξα μάρτυς τῶν μαγνητικῶν ἰδιοτήτων χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶ ὅτι καὶ ἄλλος τις παρατηρητής, πρὸ 15 αἰώνων, εἶχε βυθισθῇ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν εἰς τὴν αὐτὴν ἔκπληξιν. Τίς δὲν ἀνέγνωσε τὴν ἀκόλουθον περικοπὴν τοῦ Cité de Dien τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου;

«Τὴν πρώτην φορὰν ὅπου εἶδον μαγνήτην, ἐρρίγησα ἐκ τῆς ἐκπλήξεως. Πράγματι ἔβλεπον σιδηροῦν δακτύλιον ἀνελκόμενον ὑπὸ ἑνὸς λίθου, (2) ὡς ἐὰν δὲ ὁ λίθος οὗτος μετέδιδε τὴν ἀρχήν του ταύτην εἰς τὸν δακτύλιον, ὁ τελευταῖος οὗτος ἦλκε καὶ ἄλλους σιδηροῦς δακτυλίους. Τίς δὲν θὰ ἐθαύμαζε τὴν μυστηριώδη ταύτην ἰσχὺν ἑνὸς λίθου, ἥτις οὐχὶ μόνον διαμένει ἐν αὐτῷ ἀλλὰ καὶ διαπερᾷ τόσους ἄλλου δακτυλίους καὶ συνδέει αὐτοὺς μέσῳ ἀοράτων συνδέσμων;

(1) Μήπως καὶ τὰ φαινόμενα τοῦ ὑπνωτισμοῦ δὲν ἐθεωρήθησαν κατ' ἀρχὰς ἢ ὡς μὴ ὑπάρχοντα ἢ ὡς ὀφειλόμενα εἰς ἀπάτας, ἐν τούτοις μετὰ πάροδον χρόνου ἐθεωρήθησαν ὡς τελείως ἀληθῆ καὶ σήμερον εἶναι κοινῶς παραδεδεγμένα. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον ὁ ὑπνωτισμός, τὴν αὐτὴν τύχην εὗρον καὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς καὶ ὁ ἀτμὸς καὶ τὸ ράδιον! Σ. Μ.

(2) Ἐννοεῖ τὸν μαγνητικὸν λίθον, (ὀξείδιόν τι σιδήρου) Σ. Μ.

«Ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι φαινόμενον τοῦ λίθου τούτου, ὅπερ ἔμαθον ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου, μαθητὴν τοῦ ἐπισκόπου Severus, εἶναι ἀκόμη παραδοξότερον. Μοὶ διηγήθη ὅτι κατά τι συμπόσιον, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Bathanarius, ἄλλοτε κόμητος τῆς Ἀφρικῆς, εἶδε αὐτὸν νὰ λαμβάνῃ τεμάχιον μαγνητικοῦ λίθου καὶ νὰ τὸ θέτῃ κάτωθεν ἀργυροῦ ἐπιπέδου, ἐνῷ ἄνωθεν αὐτοῦ ἐτοποθέτει τεμάχιον σιδήρου: πᾶσαι αἱ κινήσεις αἵτινες ἐγένοντο ἐπὶ τοῦ λίθου ἠκολουθοῦντο πιστῶς ὑπὸ τοῦ σιδήρου, ἐνῷ τὸ ἀργυροῦν ἐπίπεδον ἔμενεν ἀκίνητον. Λέγω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶδον καὶ μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι καὶ τὸν εὐϋπόληπτον τοῦτον πειραματιστήν. Τοὺς μαγνητικοὺς τούτους λίθους προμηθευόμεθα ἀπὸ τὰς Ἰνδίας. Ἀφοῦ δὲ ἡμεῖς παύομεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ θαυμάζομεν αὐτοὺς διότι τοὺς ἐγνωρίσαμεν ἐπαρκῶς, πόσον μᾶλλον θὰ ἔχωσιν ἤδη παύσει νὰ θαυμάζωσιν αὐτοὺς οἱ ἀποστέλλοντες εἰς ἡμᾶς τοὺς λίθους τούτους! Θὰ εἶνε ἄραγε τόσον ἀδιάφοροι εἰς τὸ φαινόμενον τοῦτο ὅσον ἡμεῖς εἴμεθα διὰ τὸ φαινόμενον τῆς σβέσεως τῆς ἀσβέστου ὑπὸ τοῦ ὕδατος; Ἐπαύσαμεν ἤδη νὰ θαυμάζωμεν τὸ φαινόμενον τοῦτο διότι παρουσιάζεται ἀδιακόπως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν. (1) »

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ & ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αἱ ἐφημερίδες μᾶς ἐσερβίρησαν τὸ ρεπορτὰζ τῆς ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κούζη, γενομένης διαλέξεως, εἰς τὸν Παρνασσὸν «περὶ ἰατρικῆς δεισιδαιμονίας καὶ μαγείας κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους». Κατ' αὐτήν, ὁ ὁμιλητὴς ἐβεβαίωσεν ὅτι αἱ ἀπόκρυφοι ἐπιστῆμαι εἶνε ἀρρήκτως συνδεδεμέναι πρὸς τὰς πλέον μεμακρυσμένας ἀναμνήσεις τῆς ἀρχαιότητος, ἐβεβαίωσεν τὴν ἐπὶ τούτων προσήλωσιν τῶν Βαβυλωνίων, Ἀσσυρίων, Αἰγυπτίων, Ἰνδῶν, Ἑβραίων, Περσῶν, Ἑλλήνων, Ρωμαίων, Βυζαντινῶν κλπ. καὶ ἐν τέλει, συμπεραίνων, ἐβεβαίωσεν ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας μας εὐτυχῶς αἱ ἀπόκρυφοι ἐπιστῆμαι . . . . οὐδεμίαν ὑπόστασιν ἔχουσι, καθότι ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη (;) τὰς θεωρεῖ ἁπλῶς παλαιωθείσας μόνον . . . . προλήψεις.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἐλυπήθημεν πολὺ διότι δὲν ἠδυνήθημεν νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν διάλεξιν αὐτήν. Ἂν ὅμως αἱ ἐφημερίδες πιστῶς ἀπέδωσαν ὅσα εἶπεν ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτὸς τοῦ Πανεπιστημίου μας λυπούμεθα ἔτι περισσότερον μὴ κατανοοῦντες τὴν διάλεξίν του, ἥτις χαρακτηρίζεται, τὸ ὀλιγώτερον, ὑπὸ καταφώρου ἀνακολουθίας. Ἀποροῦμεν ἀληθῶς μὲ τὴν εὐκολίαν τοῦ κ. Καθηγητοῦ διαγράψαντος ***μὲ μιὰ μολυβιά***, ὅλους τοὺς λαοὺς ποῦ ἀνέφερε καὶ τῶν ὁποίων τὰς προσπαθείας πρὸς τὴν γνῶσιν ἐκοπίασεν ἐπὶ μίαν τοὐλάχιστον ὥραν ν' ἀναπτύξῃ. Τί ἐχρησίμευε τοῦτο διὰ τοὺς ἀκροατάς του; Ἔπειτα, ὁ κ. Καθηγητὴς, ζῇ ἆρά γε εἰς τόσον περιωρισμένον ὁρίζοντα ὥστε νὰ ἀγνοῇ ὅτι σύμπασα ἡ Εὐρώπη, ἰδίως μετὰ τὸν πόλεμον, ἀπλήστως μελετᾷ τὰς ἀποκρύφους ἐπιστήμας; Ἀγνοεῖ τὰς ὁμοίας αὐτῷ σοφὰς Πανεπιστημιακὰς κεφαλὰς αἱ ὁποῖαι βεβαιοῦν ὅτι αἱ ἀπόκρυφοι ἐπιστῆμαι, μακρὰν τοῦ νὰ εἶνε προλήψεις, εἶνε ἀχανὲς πεδίον ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης πρὸς τὸ ὁποῖον ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη ἔχει ἐπιτακτικὸν καθῆκον νὰ τραπῇ;

Μεγάλαι αὐταὶ αἱ ἀπορίαι μας τὰς ὁποίας δὲν θὰ δύναται ἀναμφιβόλως νὰ μᾶς τὰς διαλύσῃ οὔτε ὁ κ. Κούζης τὸν ὁποῖον ἐν τούτοις δὲν

1) La Cité de Dieu, βιβλίον XXI, κεφ. IV.

δυσκολευόμεθα ν' ἀναγνωρίσωμεν ὡς σοφώτερον τῶν Ἰνδῶν, Αἰγυπτίων κλπ. τοὺς ὁποίους τόσον ἐλαφρᾷ τῇ ἐρεύνῃ διέγραψεν ἐκ τῆς πραγματικότητος.

× × ×

Ἐλάβομεν τὰ κάτωθι περιοδικὰ καὶ ἔντυπα· Ligue Française, Παρίσιοι, Φ)ριος, ***Βωμός***, Παρίσιοι, Ἰανουάριος - Φεβρουάριος, περὶ οὗ ἐγράψαμεν ἤδη, Revue Suisse des Sciences Psychiques, Γενεύη, Ἰανουάριος-Φ)ριος. Bulletin Officiel, τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου τοῦ Πνευματισμοῦ, Βέλγιον, Μάρτιος. ***Πινακοθήκη***, Ἀθῆναι Σ)βριος-Ὀκτώβριος 1921, ***Σαντορίνη***, Θήρας, ἀριθ. 1630, Simple Revue, Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1921, Παρίσιοι, ***Βιβλιογραφικὸν Δελτίον***, Ἀδελφῶν Κασιγόνη, Ἀλεξάνδρεια, Luce e Ombra, Ἰανουάριος-Φεβρουάριος, Ρώμη, Revue Spirite, Παρίσιοι, Μάρτιος, Les Amitiés Spirituelles, Παρίσιοι, Μάρτιος, ***Ἀλήθεια***, Σῦρος, ἀριθ. 38, 39, 40, ***Ἐθνικὴ Ζωή***, Ἀθῆναι, 15 Φεβρουαρίου καὶ 1 Μαρτίου, Revue Contemporaine, Παρίσιοι, Μάρτιος, Clarté, Παρίσιοι, ἀριθ. 8, 9, Le Bieniste, Παρίσιοι, ἀριθ. 43, 44, ***Φάρος***, Ἀλεξάνδρια, ἀριθ. 71, 72, 73.

Ἐπίσης ἐλάβομεν τὰ τεύχη τοῦ Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου, τοῦ καλοῦ περιοδικοῦ «Ἐπιστημονικὴ Ἠχὼ» τοῦ κ. Σ. Παπανικολάου, μὲ ὠφελημότατα περιεχόμενα ἄξια πάσης μελέτης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ὀδ. Κωντ. Κέρκυραν. Ἐλήφθη καὶ σᾶς ἀπεστάλησαν ζητηθέντα. ἐλήφθη μόνον ἰδικόν σας δελτίον. Ἀναμένομεν τοῦ φίλου σας. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις σας. ***Δ. Σιμόπ.*** Ἰωάννινα. Θερμὰς εὐχαριστίας, ἐσημειώσαμεν γραφόμενά σας. ***Π. Μαρτ.*** Κέρκυραν. Ἔχει καλῶς σχετικῶς μὲ τὴν πρότασίν σας. Ἐπειδὴ ὅμως θὰ περατωθῇ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, φρονοῦμεν ὅτι εἶναι πρόωρον νὰ ὁμιλήσωμεν ἀπὸ τοῦδε. Πάντως δεχόμεθα. ***Δ. Πέρτσ.*** Μηλιά. Ἐλάβομεν καὶ σᾶς ἀπεστείλαμεν. Εὐχαριστοῦμεν. Cl. Berang Μασσαλίαν. Ἐλάβομεν. ***Γεωρ. Κορδ.*** Τ. Τ. 911. Βεβαιοῦσθε ὅτι τὰ ὄργανα τῆς ὑπηρεσίας πταίουν. Ὁπωσδήποτε διὰ νὰ προλάβομεν παράπονα, σᾶς ἐστείλαμεν τὰ φύλλα 17 καὶ 20. Διὰ τὸ προτεινόμενον θὰ φροντίσωμεν προσεχῶς. ***Δ. Ἐλευθ.*** Χαλκίδα. Ἐλάβομεν καὶ σᾶς ἀπεστείλαμεν φύλλα συμφώνως γραφομένων σας. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. ***Τιμ. Καβασ.*** Κοζάνην. Σᾶς γράφομεν σχετικῶς. ***Θ. Γκαβ.*** Λεχαινά. Ἐλάβομεν καὶ σᾶς ἀπεστάλη. Εὐχαριστίας. ***Χρ. Μπὲν.*** Κέρκυραν. Ἐλάβομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν διὰ γραφόμενά σας ***Κεντρ. Πρακτ.*** Κάϊρον. Δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ὅπως γράφετε. Λυπούμεθα πολύ. ***Β. Μαρτιανόν.*** Ἀλεξάνδρειαν. Ὁ κ. Χατζηαποστόλου σᾶς γράφει. ***Α. Σταμ.*** Τ. Τ. 915 Ζητηθέντα φύλλα σᾶς ἀπεστάλησαν καὶ αὖθις σᾶς γράφομεν. ***Γ. Ὀρφ.*** Τ. Τ. 924. Λυπούμεθα πολὺ διότι χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ λόγος παρεξηγήσατε. Δὲν δυνάμεθα τίποτε νὰ ἐννοήσωμεν ἐξ ὅσων γράφετε. ***Αχ. Καραν.*** Τρίκκαλα. Ἐλήφθη καὶ φυλάττομεν ἀνακοίνωσίν σας. Ἡ ἄλλη σας ἐπιστολὴ διαβιβάζεται εἰς τὸν κ. Ἀμών-Ρά. ***Τ. Λουρ.*** Καλλιθέαν. Παρὰ τῆς κ. Μ. Βελ. ἐλάβομεν συνδρομήν σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολύ ***Ν. Κοκαρ.*** Ἡράκλειον. Θὰ γράψωμεν εἰς τὸ προσεχές. ***Α. Χαλ.*** Κων)πολιν. Ἐλάβομεν θὰ γράψωμεν. ***Ι. Ἀγγελ.*** Μιλᾶνον. Ἐλήφθη καὶ ἐχάρημεν ὑπερβολικά. Θὰ ἀπαντήσωμεν προσεχῶς. ***Γ. Ἀγαθ.*** Κάιρον. Ἐλάβομεν. Τὸν κ. Σίλτον εἴδομεν.

Ἐνεγράφησαν διὰ τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ περιοδικοῦ ὡς συνδρομηταὶ οἱ κ. κ. ***Αλ. Σαντ.*** Τ. Τ. 933, ***Θ. Βίτωρ,*** Ἐνταῦθα, ***Π. Ριζ.*** Κέρκυραν, ***Γ. Χατζηδημ.*** Καλλίπολις, ***Γ. Παπαδ.***, ***Γ. Δημ.*** Τ. Τ. 928, ***Οδ. Καντ.*** Κέρκυρα, ***Γ. Ἀναγν.*** Αἰκατερίνη, ***Σ. Παπαστ.*** Πρέβεζα, ***Γ. Καλ.*** Ἐνταῦθα, ***Β. Καρ.*** Ἐνταῦθα, ***Σ. Καπακ.*** Ἐνταῦθα, ***Θ. Πριοβ.*** Ἐνταῦθα, ***Γ. Λαμαρ.*** Τ. Τ. 907, ***Α. Κουκ.*** Μαλάουϊ, ***Α. Πετρ.*** Ἐνταῦθα ***Α. Καραν.*** Τρίκκαλα, ***Κ. Δημητρ.***, ***Γ. Καλογ.*** Τ. Τ. 933, ***Δ. Σιωμ.***, ***Ορ. Βακ.***, ***Ι. Δασκαλ,*** Ἰωάννινα, ***Ι. Σύγκ.*** Ἰωάννινα, ***Σ. Κυδων.*** ***Δ. Λουκ.***, ***Π. Γρ.*** Ἐνταῦθα.

Ὁ «Ἔων» πωλεῖται ἐν Ἀθήναις ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὰ κάτωθι περίπτερα, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δὲ ἀπὸ τὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρείας τοῦ Ἑλλην. Τύπου:

1) Σταθμὸς Κηφισσίας: Περίπτερον κ. Γ. Λαμπρινοῦ, δεξιᾷ τῷ εἰσερχομένῳ.

2) Σταθμὸς Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς κ. Θεοχάρη.

3) Περίπτερον κ. Λ. Παπαγιαννη, ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, γωνία φαρμακείου Μαρινοπούλου.

4) Κατάστημα κ. Γιαννοπούλου, Χαυτεῖα, ἔμπροσθεν παντοπωλείου Ψαραύτη καὶ Κηρύκου.

5) Περίπτερον κ. Φρειδερίκου, γωνία Αἰόλου-Πανεπιστημίου

6) Περίπτερον κ. Θ. Δραγώνα, Χαυτεῖα, γωνία ὁδοῦ Αἰόλου καὶ Σταδίου.

7) Περίπτερον κ. Α. Παπλωματοπούλου καί Σια, γωνία Ἀρσακείου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου καὶ Πεσματζόγλου.

8) Ἐκδοτικὸς οἶκος κ. Βασιλείου, Σταδίου 42.

Διὰ τους μαθητὰς καὶ φοιτητάς.— *Ὁ ἐγγράφων τρεῖς συνδρομητὰς λαμβάνει δωρεὰν τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα τεύχη τοῦ Ἔωνος, ὁ ἐγγράφων πέντε γίνεται συνδρομητὴς δωρεὰν ἐπὶ ἓξ μῆνας, ὁ ἐγγράφων ὀκτὼ γίνεται συνδρομητὴς δωρεαν ἐπὶ ἔτος.*

Οἱ ἐπιθυμοῦντες προηγούμεα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ, παρακαλοῦνται ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὰ γραφεῖα μας, ἀποστέλλοντες συνάμα καὶ τὸ ἀντίτιμον, πρὸς λεπτὰ 50 ἕκαστον.